

Intervenció de Manuela de Madre a la Comissió General de les Comunitats Autònomes del Senat oposant-se al “veto” del PP a la proposta de reforma de l'Estatut (3 de maig de 2006)

Presidente,
Senadores y senadoras,
Miembros de los gobiernos autonómicos presentes,
Diputados y senadores del Parlament de Catalunya,
Molt Honorable President de la Generalitat

La palabra veto procede del latín y significa literalmente “Yo prohíbo”. Se utiliza para afirmar el derecho de evitar la aprobación de un proyecto legislativo. Un veto, por tanto, proporciona poder para detener cambios, pero no para impulsarlos.

No es de extrañar, pues, que el Partido Popular haya propuesto un veto al Proyecto de Reforma del Estatuto de Cataluña. Es lo más consecuente para quien, incapaz de asumir los cambios de la sociedad, intenta frenarlos con un veto.

Vostès, senyors i senyores del Partit Popular, han justificat el seu “veto” de la única manera que saben fer política: amb falsetats i manipulacions.

El seu “veto” s'articula al voltant d'arguments com la "flagrant inconstitucionalitat" del text, la "fractura" del principi d'igualtat de tots els espanyols i “l'intervencionisme” de la Generalitat en la vida econòmica i social.

Tampoc sorprenen ningú quan afirmen que el nou Estatut implica "una reforma encoberta de la Constitució", que "nega que la sobirania nacional l'exerceix el poble espanyol en el seu conjunt" o que "liquida l'esperit de la Transició, vulnerant el pacte de concòrdia assolit fa més d'un quart de segle".

Qui són vostès per afirmar què és constitucional i què no? Qui són vostès per dir què trenca o què no trenca la unitat d'Espanya? O què liquida l'esperit de la

Transició. Confonen les seves legítimes opinions amb afirmacions polítiques de caràcter dogmàtic. Vostès no es limiten a opinar. No poden, perquè vostès només saben fer política des d'afirmacions dogmàtiques i excloents. El seu discurs polític és incapaç de disfressar un preocupant rerefons autoritari.

Vostès repeteixen infatigables les seves mentides, fins al punt d'arribar a creure-les al peu de la lletra, incapaços com són d'assumir posicions polítiques que no siguin les del rebuig frontal o la desqualificació visceral. No saben fer política des del diàleg, la negociació i l'acord. Necessiten la confrontació i divisió entre bons i dolents. És el terreny fèrtil dels Acebes i Zaplanas, peons de brega d'un projecte polític i de líder que no ha deixat de ser un trist ninot del senyor Aznar.

Així, doncs, no ens ha sorprès sentir el senyor Mariano Rajoy declarar fa ben poc que "la única solución al Estatuto de Cataluña es que no se aplique". Aquest és el veritable perfil d'un demòcrata! Aquell que diu que les lleis sols s'han d'aplicar si li agraden. I les que no li agraden, doncs no s'apliquen. Si no els agraden les lleis, demanen que no s'apliquin. Quins demòcrates!

¿No se n'adonen d'aquesta barbaritat? ¿Què és el que defensen, quin futur estan oferint?

¿El Partido Popular vol situar-se fora o per sobre de les lleis?

¿És que a partir d'ara, senyors i senyores del Partit Popular abonaran la desobediència civil?

Ja van començar dient que les Comunitats Autònomes que governen no aplicarien les noves lleis educatives. Perquè sols semblen disposats a aplicar les lleis que vostès hagin aprovat. Les lleis aprovades per altres majories no les respecten. Perquè per vostès sols tenen legitimitat democràtica aquells governs, aquelles majories i aquelles lleis que els agraden. I, senyories, aquest és el plantejament ideològic autoritari o dictatorial d'aquells que no accepten altres opinions que les seves pròpies opinions.

Ho hem vist també al Parlament Europeu on s'han encaparrat a impedir l'ús de la llengua catalana. Emparant-se en raons tècniques, desenfocant el debat, creant temors i confusió. Van intentar deslegitimar la victòria socialista del 2004, com ho varen fer el 1993. Sempre la mateixa estratègia. I quan no governen, quan no poden vertebrar majories parlamentàries, el que intenten és que el govern no pugui desenvolupar les seves funcions o aplicar el seu programa, intenten evitar que s'apliquin les lleis que no els agraden.

Nosaltres entenem que critiquin el projecte de nou Estatut, que hi votin en contra, fins i tot que anunciïn la voluntat de reformar-lo quan tinguin una majoria per fer-ho. Però el que no podem acceptar de cap de les maneres és que diguin sense embuts que encara que s'aprovi no hauria d'aplicar-se. Com a demòcrates no podem acceptar la imposició d'una minoria. Aquest argument és inacceptable en un Estat de dret. És impropï de demòcrates.

No podem oblidar que vostès van intentar impedir que aquest projecte ni tant sols fos acceptat a tràmit. No podem oblidar que van intentar sotmetre'l a un recurs previ d'inconstitucionalitat que no existeix en el nostre ordenament jurídic. No podem oblidar les mentides i les infàmies. No podem oblidar Angel Acebes afirmant que aquest projecte havia estat tutelat per ETA. No podem oblidar les falques de ràdio que afirmaven que a partir d'ara les Comunitats pobres haurien de finançar les Comunitats riques. No podem oblidar com van dir que es trencaria la caixa única de la Seguretat Social, el poder judicial o la pròpia unitat de l'Estat. Han arribat a dir que a Catalunya el castellà està rebent avui el mateix tracte –la persecució- que el català rebia en temps de la dictadura. No ho oblidarem mai. I demanarem als ciutadans i ciutadanes de Catalunya que no ho oblidin en ocasió del Referèndum i en les properes eleccions.

Senyories, en el seu intent de desgastar el govern Zapatero vostès han anat massa lluny. Fins i tot han intentat enfrontar els pobles d'Espanya. Han volgut negar drets a Catalunya que havien estat ja recollits a l'Estatut de la Comunitat Valenciana. Han titllat d'insolidaris i inviàbles mecanismes de finançament que vostès mateixos pretenen recollir en el futur Estatut de les Illes Balears.

Però la farsa s'ha acabat o, més ben dit, sols li queden les darreres escenes d'aquest debat, fins que caigui el teló, en forma de votació dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Serán los ciudadanos, con su voto, quienes respondan con contundencia a su veto.

Los ciudadanos, con su voto, responderán a tantas mentiras, infamias y prejuicios alimentados por ustedes;

Los ciudadanos, con su voto, ratificarán un proceso y un texto... y dirán la última palabra, la más fuerte, la más alta, la más sencilla pero a la vez la más importante.

La palabra afirmativa que acabará, definitivamente, con la manipulación que durante tantos meses han ejercitado con total irresponsabilidad.

Señorías,

La mejor manera de responder hoy y aquí a la penúltima ofensiva del Partido Popular contra el Proyecto de Reforma del Estatuto es derrotar democráticamente su propuesta de veto. Ya no pueden prohibir... deben de convencer y ganar, o aceptar las mayorías y acatar las Leyes en lugar de proponer que no se apliquen.

Esa es la diferencia entre ustedes y nosotros más allá de cualquier propuesta concreta en tal o cual punto del Estatuto. La diferencia democrática, la diferencia de talante; sí, de talante democrático.

Señorías

Hoy se confirman tres cosas:

Una, la soledad del PP, cuyos argumentos no convencen a nadie.

Dos, que el Estatut sigue adelante, porque Cataluña y España lo necesitan aunque a ustedes les pese tanto.

Tres, que ni siquiera ustedes creen en sus argumentos. Porque aún no hemos escuchado, ni escucharemos, a sus dirigentes autonómicos, renunciar en sus Comunidades a ninguno de los avances recogidos en este proyecto.

Muchas gracias, señor Presidente, señoras y señores Senadores, senyores i senyors Diputats.